

TIJDSCHRIFT
VAN HET
NEDERLANDSCH GENOOTSCHAP
VOOR
MUNT- EN PENNINGKUNDE

ONDER DE ZINSPREUK

„Concordia res parvae crescunt“

TE

AMSTERDAM

5° Jaargang

AMSTERDAM
G. THEOD. BOM EN ZOON
1897

IN MEMORIAM.

Mr. G. J. Th. Beelaerts van Blokland.

De Nederlandsche Vereeniging voor Munt- en Penningkunde heeft een harer leden verloren, wiens arbeid en beteekenis vèr buiten den beperkten kring harer studiën en neigingen gaat. Maar juist het feit dat BEELAERTS in hare werkzaamheden placht belang te stellen, teekent een zijde van zijn zoo rijk karakter.

Hij aan wien wij deze regelen wijden, was een man uit één stuk, een eerlijk, helderdenkend, schrander man, van krachtigen wil, vóór alles was hij Nederlander van den goeden stempel.

Zijn Nederlander zijn uitte hij niet in vage declamatiën maar in daden. Zijn nuttige loopbaan als publiek persoon geeft daar getuigenis van. Gepromoveerd in 1868 wordt hij spoedig ambtenaar van het departement van Justitie, lid en secretaris van belangrijke Staatscommissiën, in 1883 volksvertegenwoordiger, later Voorzitter der Tweede Kamer; boven-

dien, en dit is zeer zeker zijn hoogste verdienste, de volijverige Gezant der Zuid-Afrikaansche Republiek; terecht is elders gezegd, dat hij met KRÜGER was een der pijlers waar de republiek op rustte.

Maar daarnaast was hij de verzorger van velen, en als advocaat-diaken der Ned. Herv. Diakonie en in andere werkzaamheden, was hij „in het kleine getrouw.”

Het is hier niet de plaats om deze feiten uit BEELAERTS leven te memoreeren, hoewel toch de groote beweegreden die hem dreef tot zijn openbaar optreden, dezelfde was die hem aanspoorde om zijn aandacht te wijden aan de Nederlandsche munt- en penningkunde. Die beweegreden was de liefde voor zijn vaderland. Hij was het die eens in de 19de eeuwse volksvertegenwoordiging, als waarschuwing tegen de opmerking dat een of andere gedachte „vaag in de lucht zat,” herinnerde aan Huygens gespierde verzen:

„Mouring, die de vrije schepen
Van de Seven-landsche buert
Veertigh jaren onbegrepen
Onbeknepen heeft gestuert”

als bewijs hoe onze vaders wel wisten waar zij heen wilden. Die liefde voor onze geschiedenis

was ook zijn drijfveer tot het verzamelen van penningen en munten. Hij verzamelde *niet* uit neiging om iets zeldzams te bezitten als zijn buurman, maar trachtte te verkrijgen die stukken, die hem historisch belangrijk voorkwamen. Onze geschiedenis gedurende den tachtigjarigen oorlog, zoowel als de zeeoorlogen boezemde hem het meeste belang in. Een oorspronkelijk niet groote verzameling werd uitgebreid door de aanwinst van een belangrijke collectie, terwijl de heer BEELAERTS geregeld placht te koopen. Zijn aandacht bleef op genoemde geschiedkundige tijdperken gevestigd, waaruit vooral belangrijke gedreven penningen zijn bezit vormden. Hij was bovendien een ernstig „zoeker” zooals vragen in dit tijdschrift en elders bewijzen. Schrander als hij was in de diplomatieke aangelegenheden der Transvaal, was hij evenzeer in penningkundige quaestiën, schier alle collectiën die in openbare veiling kwamen, werden zorgvuldig door hem nagegaan.

Velen zullen zich zijn typische figuur herinneren, gebogen over de uitstalling der medailles en munten, vriendelijk en verstandig informeerend naar de beteekenis der stukken, die hem belang inboezemden.

BEELAERTS, en ziedaar zijne groote verdienste, verzamelde, bouwend op een vaste basis

van studie en kennis en op een even groote sympathie voor het strijdende Nederland der 16de en 17de eeuw. Zijn arbeid in deze was niet een bijkomende liefhebberij maar een logische aanvulling op zijn openbaar leven.

Niet velen zijn er in ons vaderland die in dezen tijd weten te waardeeren een Nederlandsche gedenkpenning en ernstig en met liefde verzamelen. Wanneer dus een krachtige, nobele persoonlijkheid, die onze geschiedenis liefhad, heengaat, dan past het ons om een warm woord van waardeering aan zijn nagedachtenis te wijden.

D. C.